

PIONIERA

BOALA

MIHAIL KONONOV

CAPITOLUL I

În care însuși generalul Zukov, drăguțul de el, o propune pe Muha, care e vie și nevătămată, pentru a-i fi decernat ordinul de Erou al Uniunii Sovietice — post-mortem.

Fluierând melodia obsedantă *Rio-Rita*¹, fără să-și ștergă lacrimile lipicioase, Muha se ducea la execuție pe cunoscutul drum nemțesc din sătucul Șiseaevo, unde era așteptată de Moarșul²-cu-Portret.

În prima linie a frontului, nici cu colaci în coadă n-ai cum să-i ademenești pe individualiștii ăștia care se cred — fiecare în parte — nu mai prejos de vreun von-baron. Pentru ei, cele mai importante sunt propriile interese, mai prețioase decât interesele colectivului, mai presus decât colectivul, sunt mai răi decât chiaburii.

Și din cauza baronului ostașii devotați din tranșee au de mers șapte poște. Nu m-aș fi cărat atâta drum nici măcar pentru dansuri, darămite la nu știu ce pedeapsă. Apoi, nici măcar asta nu e sigur, în primul rând. Dacă i se va urca pișatul la cap — iar ăstora li se cam întâmplă —, s-ar putea să-i pară rău să cheltuiască o măslină³ pe

¹ Cântec de Piotr Todorovski, pe versurile lui Ghenadii Șpalikov, scris pentru filmul artistic *Amintirea unei mari iubiri*.

² Moarș: subunitate a cercetașilor din Marele Război pentru Apărarea Patriei, denumirea fiind o prescurtare a sintagmei „moarte spionilor“.

³ Aici, cu sensul de „glonț“.

această Muha, doar mă va înjura cum trebuie și mă va blagoslovi cu un șut în fund. Asta da, fază, nu? Măcar spânzură-te de prima creangă care îți iese în cale. Atunci toate grijile pe care și le-a făcut degeaba ar intra sub coada pisicii. Dar e greu de crezut așa ceva, firește. Însă n-ai de unde să știi cu ce picior a intrat în ziua de azi bizarul ăla. Dacă a călcat cu stângul — îmi va ține o lecție de două ore, după care îmi va trage un pumn după ceafă și *aufiderzein*. După așa ceva cum mă voi putea uita în ochii tovarășilor de regiment? Căci ei m-au petrecut la execuție, toată compania m-a susținut și m-a încurajat, cum se cuvine, uite, mi-au umplut un buzunar întreg de semințe, mi-au găsit și zahăr rafinat, mi-au dat și biscuiții-trofeu, cineva mi-a strecurat și o pereche de chiloți, pentru orice eventualitate, iar Muha, deodată, hopa înapoi și: salutare, vă rog, am apărut vie și nevătămată, primiți-mă, fraților, îndărăt. Doar în doi ani de zile nu a fost nici măcar o dată atât de inconștientă, nu a dezamăgit colectivul. Zi de zi tinzi să fii mai bună, să nu-ți pierzi credibilitatea, pentru că, totuși, se știe cât de ușor poți fi influențată negativ de pornirile nedorite, chiar dacă parcă nu ai avea nicio legătură cu așa ceva. Și din acest punct de vedere nu ai de unde să știi cum să faci, încât să le convină acestor șoareci din spatele frontului, care încearcă să-i împiedice la fiecare pas pe luptătorii conștiincioși. Și nu există niciun control asupra acestui tovarăș nărăvaș, mai ales în condițiile de pe linia frontului. Aici el, moarșul, este și țarul, și Dumnezeuul tuturor. Și ei se folosesc de asta fără niciun fel de jenă, îi trimit pe oameni de colo-colo, peste tot, doar ca să nu-și miște el fundul și să nu ajungă el în calea gloanțelor. Interesant, oare unde se uită generalul Zukov? Când va lua la noapte legătura cu noi va trebui să-i sugerăm să rezolve problema cum trebuie. Altfel, deja sunt transpirată ca un șoarece, în aia a mea, de la mersul ăsta inutil al lor, de parcă nu ne-ar ajunge cât suferim!

Apropos, asta nici măcar nu e cel mai îngrozitor — să te duci la execuție sau chiar să fii nevoită să ascuți o lecție foarte plictisitoare —, poți

trece destul de ușor peste așa ceva. Dar, dacă Moarșul-cu-Portret va întreba de documente, am cam încurcat-o. Va observa imediat că ceva nu-i în regulă. Mă va interoga, firește, va încerca să mă intimideze ca să mă încurc, nici n-o să-mi dau seama când mă voi da de gol și voi recunoaște. Va afla atunci că-s încă o puștoaică de cincisprezece ani și atunci e clar că se va duce totul dracului. Atunci mă va trimite în spatele frontului ca pe-o cârpă, chiar cu prima mașină de ocazie. Ar fi ceva îngrozitor, m-aș umple de rușine pentru toată viața, asta fără să mai amintesc de traumele morale. Și practic doar acum abia-abia m-am simțit om, în al doilea an de viață pe linia frontului, membră a colectivului. M-am obișnuit și cu oamenii, și ei se lipesc de tine cu drag, au încredere în tine, că nu-i vei dezamăgi, nu-i vei trăda, le vei acorda ajutorul necesar, mai ales dacă un ofițer are nevoie de căldură și mângâiere feminină. Apoi, ei înșiși se străduiesc să aibă grijă de tine, s-au nimerit băieți foarte de treabă, parcă aleși pe sprânceană. Atât de ca lumea, încât doar chiloți mi-au adus câteva zeci de perechi în plus. Te-ai gândi că-i vei purta și după victorie. Doar că e o naivitate să te gândești la asta, să sperii așa ceva. Uneori, mai ales când ne mutăm dintr-un loc în altul, ești nevoită să schimbi și câte trei perechi pe săptămână, și asta în primul rând din cauza elasticului. Să știi că e chiar o problemă: industria produce elastic mult prea prost, fie că-s făcuți de ai noștri, fie că-s produși de germani — aceeași poveste. Nu reușesc nicidecum să-și facă treaba ca lumea, să rezolve situația asta jenantă. Se pare că nici până acum nu s-au gândit să facă marfă pentru condițiile de război, n-au trecut la starea de război. Ar trebui să-i povestească cineva despre asta lui Stalin, sau, hai, lui Hitler. Altfel, ai crede că toți mareșalii se gândesc doar la arme, elicoptere, avioane, dar, dacă tu ești, de exemplu, fată, atunci descurcă-te cum poți cu toți bărbații, strânge din dinți până ți se rup și umblă așa, ca o ciudată contuzionată, pe cuvântul meu!

Din alt punct de vedere, scuzați-mă, dar mai bine lupti o sută de ani fără chiloți decât să te ascunzi în spatele frontului tot timpul

războiului, să fugi ca ultimul dezertor, de cea mai joasă speță, sub fusta bunicii. „Mașunia, auzi, Mașunia, adu-mi repede niște lapte cald și proaspăt! Lasă cobilița, aduc eu apă, doar ai rinichi slabi...” Cretinul! Decât să te îneci cu o lingură de apă sau să înghiți grăsime de pește — mai bine să mă fac folositoare zi de zi! Dar dacă tot se sare calul, am o condiție. Să nu se întâmple la nu știu ce periferie, de râsul șoarecilor din spatele frontului, ci aici, la fața locului, în vestita companie de pușcași, în echipa ta natală. Cum să-ți imaginezi că toți vor avea emoții pentru tine, toată compania, în general, și fiecare luptător în parte? Dar le va părea rău, vor ține cu tine, pentru că toată lumea știe că nu sunt vinovată, nici măcar nu s-a găsit cadavrul, nu există nicio dovadă împotriva Muhăi. Păi, atunci, e clar, vor sta cu capul plecat și vor asculta verdictul, iar Muha va sta singură în fața detașamentului, în fața tuturor ca o artistă emerită pe scenă. Și fiecare va încerca să te privească în ochi, să-mi facă cu ochiul — să-și încurajeze tovarășul de luptă într-un moment critic. Doar când îți imaginezi asta și te și podidesc lacrimile. Deși încă nu s-a hotărât problema execuției. Păi pentru o astfel de fericire — ca să te unești într-o singură respirație cu tot corpul Armatei Roșii, în fața prietenilor de nădejde, încercați în luptă, păi pentru asta poți să primești cele nouă grame și să mori cu cinste —, pentru asta îți dai și viața, nu doar elasticul de la chiloți!

Am realizat tot ce am visat! Totul i-a ieșit Muhăi, exact așa cum a dorit ea, literalmente! Ce chestie! E straniu, dacă te gândești de ce m-a lovit așa o fericire! Trebuie să recunosc că înainte de război îmi consideram viața inutilă, fără niciun rost. Păi n-am avut ocazia să lupt nici în echipa lui Budionî¹ din Primul Război Mondial, în Armata I de cavalerie, nici la Polul Nord nu am ajuns să lupt, în echipa lui

¹ Semion Mihailovici Budionî (1883–1973): comandant militar sovietic, creatorul unei noi rase de cai, care este încă prezentă în marile herghelii rusești, rasă care îi poartă numele. Unul dintre primii mareșali sovietici, Erou al URSS.

Papanin¹ — practic viața mea nu a avut niciun sens până la război. Iar acum, iată, eu însumi trag din Maxim²: Anca-mitralierista³, nici să dai, nici să iei, apoi, mustața lui Osip Lukici e identică cu a lui Ceapaev⁴, e adevărat că mai încăruntită. M-am aruncat în luptă ca să-l răzbun pe Alioșca, și poftim! Am sperat să devin un soldat adevărat, ca să fiu exemplu pentru toți nou-veniții la război și am reușit să realizez acest lucru sută la sută. În ultimele luni, și comandantul detașamentului, și ajutorul comisarului politic, și comandantul comsomolist⁵, fie-i țărâna ușoară, spuneau în același ton la fiecare adunare: „Muhăi putem să-i încredințăm orice sarcină, fie ziua, fie noaptea, ea nu refuză niciodată, cum fac alții!...” Dacă ar fi auzit asta și Walter Ivanovici, tare s-ar mai fi bucurat! Iar la început îmi făceam griji, nu știam cum să demonstrez, ce ciudată eram, că o fată-luptător nu e cu nimic mai prejos decât un bărbat, că i se poate încredința și ei o armă, că poți să mănânci cu ea din același ceain, că poți și tu să dai pe gât o sută de grame fără să te strâmbi — totul a mers ca uns, în aia a mea! Iar când mi-am intersectat soarta cu Lukici, am învățat exprimarea în argou și înjurăturile șmecherești la perfecție și acum le posed mai ceva ca un bandit golan, deși înainte nu știam să rostesc simplu, omeneste, niciun cuvânt așa, cum se cuvine. Una n-au reușit să mă învețe, paraziții, și acum poate n-o să reușească niciodată — să înjur de mamă, așa, ca un dezertor oarecare. De ce aia a mea să-ți spurci limba, dragi tovarăși?! Păi nu, mersic frumos, băieți! În primul rând, e indecent. Dacă voi v-ați obișnuit cu asta — treaba voastră, bitte-dritte, înjurați-vă din cap

¹ Ivan Dmitrievici Papanin (1894–1986): de două ori Erou al URSS.

² Maxim: armă automată.

³ Anca-mitralierista: iubita lui Ceapaev; personaj care a intrat chiar și în bancuri, bancurile cu Vasiliu Ivanovici Ceapaev, Anca și Petia fiind unele dintre cele mai populare în URSS.

⁴ Vasiliu Ivanovici Ceapaev: mare comandant sovietic în Primul Război Mondial.

⁵ Comsolol: organizația comunistă de tineret.

99

*Mihail Kononov a creat un personaj surprinzător,
perfect încadrat în poveste [...]. Cascada amețitoare
de cuvinte nu este întotdeauna ușor de urmărit,
iar autorul nu-și menajează cititorii.*

LEIPZIG ALMANACH

99

*[Pioniera goală] este tovarășa de arme a bravului soldat
Švejk al lui Jaroslav Hašek.*

NEW INTERNATIONALIST MAGAZINE

B Y B L O S

CURTEA VECHÉ

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor
publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

incepi să afli

ISBN 978-606-588-298-0

9 786065 882980